

Jörg Kastner

Het Mozart-mysterie

Karakter Uitgevers B.V.

1

Het begon allemaal op een zonnige woensdag in augustus. Ik was nog maar vierentwintig uur in Wenen en stond net in de foyer van het theater onbekommerd de vragen van de journalisten te beantwoorden. Ze hadden bijvoorbeeld gevraagd naar mijn mening over de Weense operawereld en naar mijn interpretatie van Pamina. Op dat moment stapte via een onopvallende zijdeur links van mij Marcus weer mijn leven binnen; zo onverwachts dat ik letterlijk sprakeloos was en mijn laatste antwoord in een onverstaanbaar, hees gemompel eindigde. Het ontging de journalisten niet dat ik opeens geagiteerd was. Toen ze Marcus in het oog kregen, volgde er een spervuur van flitslicht en werden er van alle kanten vragen op hem afgevuurd. Ik was, in elk geval tijdelijk, vergeten en dat vond ik helemaal niet erg. Want ik wilde ook wel graag het antwoord weten op de vraag die een geblondeerde journaliste Marcus in het Engels stelde: 'Mr. Reardon, wat doet u in Wenen?'

'Rustig aan, dames en heren! Meneer Reardon zal al uw vragen beantwoorden, een voor een!'

Het antwoord op de vraag werd in het Duits gegeven, en niet door Marcus. De reus van een kerel die zich achter Marcus aan door de deuropening perste, was professor Karl-Leopold Lohner, de zakelijk leider van het splinternieuwe Pegasus Theater. Hoewel het grijze driedelige pak dat om zijn gigantische lichaam spande bij elke ademhaling dreigde open te barsten, liep hij verrassend lichtvoetig tussen de schare journalisten door.

Tot mijn verbazing gingen Marcus en Lohner rechts naast mij op het podium staan. Toen keek ik naar links, naar Susan, en één blik op haar ietwat rood aangelopen gezicht was voldoende om me duidelijk te maken dat zij niet minder verbaasd was dan ik.

Marcus en Lohner kwamen echter heel ontspannen over. Ze hadden dit optreden kennelijk goed voorbereid. Ze hadden de journalisten, Susan en mij overrompeld, als een leger dat in een hinderlaag was gelokt. Om tijd te winnen en mijn onzekerheid te verbergen dronk ik iets te gehaast het glas mineraalwater leeg dat voor het begin van de persconferentie voor me klaar was gezet. Ondertussen realiseerde ik me dat het allemaal doorgestoken kaart was en dat ze me voor een voldongen feit wilden stellen. De geblondeerde journaliste bleef aandringen en vroeg, nu in het Duits: 'Wat heeft deze onverwachte komst

van meneer Reardon te betekenen? Ik dacht dat professor Harbiger de *Zauberflöte* zou regisseren.’

Ze keek strak naar Lohner, die zijn dikke handen rustig voor zijn gewelfde buik vouwde.

Met sonore stem antwoordde hij: ‘Er is sprake van een paar kleine meningsverschillen met professor Harbiger. Om de premièredatum niet in gevaar te brengen hebben we het contract met wederzijds goedvinden ontbonden. Gelukkig is ons theater er in deze korte tijd in geslaagd om in meneer Reardon een, wat zal ik zeggen, meer dan volwaardige vervanger te vinden.’

‘Dus meneer Reardon gaat de opera regisseren?’ vroeg de journaliste nog eens, voor alle zekerheid.

Marcus maakte een lichte buiging. Hij schonk haar een van zijn onweerstaanbaarste glimlachjes en zei met een sterk Amerikaans accent in het Weens: ‘Die eer heb ik inderdaad, mevrouw.’

Men schoot in de lach en een paar journalisten applausseerden zelfs. De blondine staarde naar Marcus alsof ze volledig in zijn ban was geraakt. Ik begreep hoe ze zich voelde; dat begreep ik maar al te goed. Op dat moment drong het opeens tot de journalisten door wat een verpletterend nieuws ze zojuist hadden gehoord en ze begonnen mij met hun vragen te bestoken. Hoe ik het vond om weer met Marcus samen te werken? Of we onze ruzie hadden bijgelegd? Of ik me al een hele tijd had verheugd op onze samenwerking? Maar toen ik daar alleen maar naar hun nieuwsgierige gezichten stond te staren, besefte ze dat ik net zo overrompeld was door de verklaring van Lohner en Marcus als zij.

Susan schoot me te hulp, zoals altijd als ik het niet meer wist: ‘Miss Morton is een beetje moe van de reis en zal zich nu terugtrekken. Professor Lohner en mister Reardon staan echter nog wel tot uw beschikking. Hartelijk dank voor uw begrip.’

We verlieten het vertrek via een zijdeur; ik voelde me een misdadiger op de vlucht. Pas toen we in de taxi zaten die ons naar ons hotel bracht, ontspande ik me een beetje.

We hadden een van de duurste suites in Hotel Ambassador met uitzicht op de brede, drukke Kärntner Strasse en op de skyline van Wenen met die indrukwekkende mengelmoes van moderne flatgebouwen en oude torens en daken. Op het moment dat we onze suite binnenliepen, ging de telefoon, heel toepasselijk met de melodie van Mozarts *Kleine Nachtmusik*.

Susan liep naar het dichtstbijzijnde telefoontoestel, maar ik riep: 'Niet opnemen! Hij is het natuurlijk!'

'Wie, Pam? Bedoel je Marcus?'

'Wie anders!'

Susan keek me met haar groene ogen aarzelend aan. 'Je ziet spoken, kindje.'

Ik hield er niet van als ze me 'kindje' noemde. In mijn ogen veranderde onze relatie dan, alsof we geen vriendinnen waren, maar moeder en dochter. Niet dat dit onterecht was, want Susan was beide: vriendin en surrogaatmoeder. Maar ik wilde niet als een klein meisje worden behandeld, misschien wel omdat het me herinnerde aan mijn tijd in het tehuis van Grainer.

Susan pakte de matzwarte hoorn van de haak en zei alleen maar: 'Hallo', en na een tijdje haar naam.

Was dat Marcus? Ik probeerde het van haar gezicht af te lezen, maar tevergeefs. Het bleek ook niet uit wat ze zei. Ze beperkte zich tot korte, meestal eenlettergrepige opmerkingen, terwijl haar gesprekspartner kennelijk een woordenvloed over haar uitstortte.

Ik draaide me nerveus om en keek door het grote raam naar beneden, naar de stad Wenen. In tegenstelling tot Susan kende ik de stad alleen uit reisgidsen. Tot nu toe had mijn carrière me naar Berlijn, Londen, Parijs en de Metropolitan Opera in New York gevoerd. Ik had me om onverklaarbare redenen altijd al tot Wenen aangetrokken gevoeld, alsof ik een aangeboren hunkering had naar fiakers, koffiehuisen, wijnlokalen en de in Oostenrijk zo geliefde 'schrammelmuziek'. Maar ik kende de stad dus nog niet langer dan vierentwintig uur; hoewel, wat heet 'kennen'?

Het leek wel alsof beneden op de Kärntner Strasse, aangetrokken door het zomerse weer, half Wenen liep te flaneren. De toeristen en de Weners bewonderden de etalages van de juweliers en luxe winkels, rondom de tafeltjes op de stoep voor de koffiehuisen zag het zwart van de mensen en er stonden lange rijen voor de ijscokraampjes. Straatartiesten dongen op verschillende plaatsen naar de aandacht van het publiek. Vlak onder onze suite stond een strijkkwartet in rocokledij te zweten: bepoederde pruiken, uniformjasjes met gouden tressen, strakke kniebroeken, witzijden kousen en zwarte bandschoenen. Door het dubbele glas en het lawaai op straat kon ik de muziek niet horen, maar ik bleef lang naar de vier mannen kijken. En opeens voelde ik me helemaal niet goed; er golfde een heel vreemd gevoel door me heen. Een déjã vu-ervaring en nog een heel merkwaardige ook: de

straat beneden me veranderde en de moderne gebouwen begonnen er opeens ouderwets uit te zien. Ook de mensen veranderden: ze leken opeens op die vier strijkers. In plaats van T-shirts droegen de mannen lange rokkostuums en in plaats van lichte zomerbroeken de strakke, vlak onder de knie eindigende broeken uit de achttiende eeuw. En bij de vrouwen maakten de luchtige bloesjes en korte broeken plaats voor kleding met ruches, wijde rokken en tulen mutsen op hun hoog opgestoken haar. Mensen uit een ander tijdperk!

Ze liepen langs me heen en ik kon hun stemmen horen. Ik stond niet langer als een toeschouwer hoog boven hen voor het raam. Ook Hotel Ambassador was verdwenen. Ik stond midden op straat, tussen de ratelende paard-en-wagens en mensen in kleding die me misplaatst voorkwam, als uit een andere tijd, maar toch niet echt vreemd. Het waren de kleren, de huizen en de mensen uit mijn tijd... in elk geval een fractie van een seconde, tot een doordringende stem mijn droom verstoorde.

‘Pam, wat is er aan de hand? Je lijkt wel gehyponotiseerd!’

Langzaam draaide ik me om naar Susan. Ze had de telefoon nog in haar hand en keek me bevreemd aan. Ik was bijna in lachen uitgebarsten, zo gek leek het. De telefoon paste absoluut niet bij haar kleding. Niet bij haar lijfje met gouden en zilveren stiksels dat uitmondde in een gigantische hoepelrok. Niet bij haar blonde, hoog opgestoken kapsel met kunstzinnige krullen in de nek, dat als een kerstboom met strikken en linten was versierd. Niet bij de bontgekleurde waaier die ze in haar andere hand hield. Niet bij haar gezicht met belachelijk veel poeder en een schoonheidsvlek zo groot als een vingernagel. Het leek wel alsof ze aan het carnaval meedeed. Zo had ik Susan nog nooit gezien en toch kwam haar uiterlijk me niet ongewoon voor.

Haar lippen in haar geblankette gezicht openden zich, maar haar woorden gingen verloren in het geluid van de waterval die ik opeens in mijn hoofd hoorde ruisen. Tegelijkertijd begon de kamer om me heen te draaien en dansten de meubels als losgeslagen derwisjen. De vloer kwam met een noodvaart op me af, alsof het donkerblauwe vloerkleed me wilde opslokken.

‘Ga aan de kant!’ waarschuwde een stemmetje in mijn hoofd.

Te laat! Ik viel op de vloer en de wilde dans eindigde in een heftige botsing. Een stekende pijn in mijn hoofd wiste al het andere uit.

Pijn was heden, pijn was verleden. Pijn was een zo onlosmakelijk onderdeel van mijn leven dat ik eraan gewend was; aan zielenpijn net

zo goed als aan fysieke pijn. Pijn was voor mij even normaal als het getjilp van de vogels 's ochtends in de bossen rondom het Deerhunter Lake. Even normaal als het ruisen van de machtige oude dennen en populieren terwijl de herfststormen de Rocky Mountains geselden. Even normaal als het gegiechel van ons dienstmeisje als we onder ons waren. En even normaal als de afschuwelijke, angstaanjagende stilte die viel zodra we buiten op de gang de zware, slepende voetstappen hoorden.

De stappen van mr. Grainer, Raymond O.R. Grainer. Ik ben nooit te weten gekomen wat die O en die R betekenden, maar het klonk wel goed; zo werd het een belangrijk klinkende naam. Ray Grainer had schoenenverkoper kunnen zijn of benzinepompbediende. Maar Raymond O.R. Grainer niet, nee, zeker niet. Deze naam was even machtig als alles aan hem: zijn manier van lopen, zijn houthakkerslichaam met die enorme handen, en zijn zware stem die klonk als een over de bergen aanrollend onweer. En even machtig als zijn stevige greep als hij woedend was. Een grizzlybeer die je te pakken had, kon je niet meer pijn doen. Maar we waren wel gewend aan pijn, de hoopvolle meisjes in het GHMGG: Grainer's Home for Musically Gifted Girls.

Daar heb ik bijna mijn hele jeugd doorgebracht. Mijn vroegste jeugd was ik al bijna vergeten. Die hoorde bij een ander leven, waar vroegtijdig een einde aan was gekomen door het afschuwelijke ongeluk van mijn ouders. 'Kersttragedie op Highway 76' hadden de kranten gekopt, zoals ik jaren later had gelezen. Drie dagen voor kerst wilden mijn ouders naar Denver rijden om daar de laatste kerstinkopen te doen. Het was koud en het regende; precies het soort weer waarbij het opeens glad kan worden. Dat zei de politie tenminste toen die de plaats van het ongeluk bereikte. Mummy en Dad waren dood. De media zeiden dat het een geluk was dat ze mij bij een buurvrouw, Mrs. Simpson, hadden achtergelaten. Ik had daar later vaak anders over gedacht, vooral toen ik door het ontbreken van naaste bloedverwanten in Grainers tehuis voor meisjes met muzikale aanleg werd geplaatst. Ik weet nog altijd niet hoe Grainer van mijn bestaan op de hoogte is gekomen.

'Big Ray heeft misschien wel in de krant over het ongeluk van je ouders gelezen en ook dat je al op de kleuterschool een muzikaal wonderkind werd genoemd,' probeerde Cora mijn verblijf in het GHMGG te verklaren.

Cora Wilson kwam daar vlak na mij. Grainer had haar in een weeshuis opgeduikeld. Cora's ongehuwde moeder was tijdens de bevalling

gestorven en Cora had daar haar hele leven gewoond. We hadden ook geen idee hoe Grainer van haar bestaan wist. Maar we stonden allebei bekend als muzikaal begaafd. Bij mij was het mijn stem en bij Cora haar aanleg voor vioolspelen. Ik had geen idee of Big Ray, zoals we Grainer stiekem noemden, Cora had gevonden via een talentenscout of dat hij over bovennatuurlijke gaven beschikte, maar ik was in elk geval dolblij dat hij haar naar de eenzaamheid van de bergen had gehaald. Ze werd mijn beste vriendin, zoals Susan dat later zou worden. Susan, die ik daar leerde kennen toen Cora was overleden.

Het was vlak voor kerst en in ons deel van de bergen woedde een hevige sneeuwstorm. Boven de muziek uit hoorden we de wind razen, het woedende gesjor aan de gesloten luiken en keer op keer het geplof van afgewaaide takken op het dak, een geluid alsof iemand een klap kreeg. Was dat de reden dat een paar meisjes elke keer dat er een tak op het dak viel in elkaar krompen? Dachten ze daardoor weer aan de bestraffende handen van mrs. DeBourn? Nu stond deze vrouw op de rand van het podium en keek met haar altijd waakzame, kille blik naar de generale repetitie voor het kerstconcert. Ze was helemaal in het zwart gekleed – ze droeg nooit een andere kleur – en leek daardoor wel wat op de duivel. Dat vonden wij in elk geval en wij waren even bang voor mrs. DeBourn als de duivel voor wijwater.

Raymond Grainers rechterhand was overal tegelijk, leek nooit te slapen en altijd precies te weten wat er in het tehuis gebeurde, zelfs als het achter gesloten deuren plaatsvond. Als we elkaar in de pauze giechelend een schuine mop vertelden, als we onze taken niet precies volgens de instructies uitvoerden of als we per ongeluk een muziekinstrument beschadigden – altijd konden we erop rekenen dat mrs. DeBourn het te weten kwam en ons ter verantwoording zou roepen. Een week corvee in de keuken of een week meehelpen de kleren te wassen was een van de lichtere straffen. Erger waren de donderpreken van mrs. DeBourn. Als ze ons met een ijzige blik en een niet minder kille stem verweet dat we ondankbaar waren ten opzichte van de edelmoedige Raymond O.R. Grainer. Maar het ergste was het als de altijd koele en beheerste mrs. DeBourn ontplofte. Als haar magere handen op ons gezicht terechtkwamen – snel, hard, pijnlijk – en brandende wangen veroorzaakten, met tranen gevulde ogen, een bang hart. Dagen later nog kromp je in elkaar bij het minste geluid dat je deed denken aan wat mrs. DeBourn ‘een kleine terechtwijzing’ noemde.

Onder haar waakzame blik werd de generale repetitie een kwelling, alsof het onweer de meisjes al niet onzeker genoeg maakte.

‘Waar maken ze zich eigenlijk allemaal zo druk om? Als de sneeuwstorm aanhoudt, komt hier met kerst sowieso geen hond naartoe om naar ons concert te luisteren. En zeker niet de eerbiedwaardige dames en heren uit Buttons en van de stichting.’

Dat fluisterde Cora tegen me toen we achter het toneel stonden te wachten tot we op moesten. Ondertussen grijnsde ze alsof het haar niks kon schelen of we voor een lege zaal moesten optreden. De repetities die we al wekenlang hielden, de versieringen in de concertzaal die al bijna af waren, het inkopen en klaarmaken van het eten en drinken, allemaal voor niets, een hard gelag voor Big Ray en de gehate mrs. DeBourn.

Het kerstconcert in het GHMGG was al een traditie. Die tienduizend hoge dames en heren, nou ja, een stuk of tweehonderd dan, uit Buttons doften zich dan op om ons met een bezoek te vereren. Buttons was een wat groter dorp in de bergen. Eigenlijk was het het enige andere dorp... Voor ons in elk geval. We vonden het een hele gebeurtenis als een van ons mee naar Buttons mocht om boodschappen te doen.

Het concert werd ook bijgewoond door een stuk of twintig vertegenwoordigers van de ‘stichting’, zoals wij het noemden. Waarschijnlijk was dit een absoluut verkeerde benaming, maar we noemden het zo omdat we hadden gehoord dat het tehuis van Grainer door giften en dergelijke werd gefinancierd. De afgevaardigden van deze voor ons ondoorgrondelijke organisatie, zowel de mannen als de vrouwen, werden door ons meisjes dan ook ‘de kerstmannetjes’ genoemd, omdat we ze alleen maar met kerst zagen en ze dan voor ons allemaal cadeaus bij zich hadden. Dat laatste vonden we dan ook bijna het fijnste van het hele evenement.

‘Als we deze kerst voor een lege zaal moeten optreden, draait DeBourn helemaal door,’ zei Cora giechelend.

‘Zachtjes, Cora!’ siste ik. ‘Je weet toch dat mrs. DeBourn beter hoort dan de complete afluisterafdeling van de CIA.’

‘Maar niet met deze herrie.’

‘Bedoel je de storm of de muziek?’

Cora keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan en grijnsde toen. ‘Allebei, als je het mij vraagt. Musiceren vind ik geweldig, maar bij *White Christmas* en *Jingle Bells* ga ik over mijn nek.’

Even later stond ze met het gemak van een ervaren violiste op het toneel te spelen. Misschien was het alleen maar haar afkeer van die

kerstliedjes waardoor het leek alsof ze een paar slordigheidsfoutjes maakte. Twee keer kon ze tijdens haar spel amper een geeuw onderdrukken. Lieve God, had ze zich maar een beetje ingehouden!

De rekening kreeg ze een paar uur later gepresenteerd, toen we naar bed zouden gaan. We sliepen met vier meisjes op een kamer. Bij Cora en mij op de kamer sliepen Hannah Bidwell en Jayne Dobbs. We hadden net ons nachthemd aangetrokken toen de deur openzwaaide. Mrs. DeBourn liep onze kamer in, die opeens te klein leek.

Mijn hart klopte in mijn keel en de drie andere meisjes verging het waarschijnlijk net zo. Jaren later nog schaamde ik me voor mijn opluchting toen mrs. DeBourn zich tot Cora wendde.

‘Cora Wilson, ik moet met je praten!’

Dat was niet alleen een mededeling, het was ook een bevel om haar te volgen. Een opdracht die geen tegenspraak dulde.

Desondanks probeerde Cora het: ‘Ik... eh... heb mijn nachthemd al aan, mrs. DeBourn.’

Ze probeerde rustig te klinken, maar kon niet verhinderen dat haar stem een beetje trilde.

Mrs. DeBourn keek haar met een kille blik aan. ‘Dat zie ik ook wel.’ Toen draaide ze zich om en liep onze kamer uit.

Cora wierp me nog een laatste vertwijfelde blik toe en liep toen achter mrs. DeBourn aan.

Wij deden het licht uit, volgens de regels, en stapten in bed. Ik weet niet hoe het Hannah en Jayne verging, maar ik deed geen oog dicht van ongerustheid over Cora. Het koude zweet stond op mijn voorhoofd en mijn vingers klauwden krampachtig aan mijn dekens. Ik was misselijk en dacht dat ik elk moment moest overgeven.

Op die koude decemberavond, terwijl de sneeuwstorm om het huis raasde en de angst me in een wurggreep hield, had ik het gevoel dat de tijd ongelooflijk traag verstreek, seconde na seconde na seconde. Ik heb geen idee hoe lang het duurde voordat de deur weer openging. Iemand kwam onze kamer binnen zonder het licht aan te doen, en deed de deur weer dicht. Ik herkende Cora toen ze in de zwakke lichtstraal stapte die door de kieren van de luiken naar binnen viel. En ik schrok toen ik haar zag. Ze was een van de levendigste meisjes in het tehuis, maar daar was nu geen spoor van te bekennen. Haar gezicht leek koud, dood. Was Cora echt zo bleek of leek het maar zo door het vale licht?

Ik stapte mijn bed uit, legde mijn hand op haar linkerschouder en fluisterde: ‘Wat doe je?’

‘Ik ga weg.’

‘Nu?’ vroeg ik, na een lange, geschrokken stilte. ‘Het stormt!’
 ‘Het wordt al minder,’ zei Cora en trok een dikke coltrui aan.
 ‘Maar... waar wil je naartoe?’

‘Naar Buttons. Daar vandaan kan ik wel verder reizen.’
 Haar stem en haar blik, voorzover ik die in het zwakke licht kon zien, lieten geen twijfel aan haar woorden over. Haar besluit om het tehuis te verlaten leek definitief. Ik raakte in paniek en wist niet wat me meer schrik aanjoeg: de gedachte aan wat Cora buiten het tehuis te wachten stond of de gedachte aan wat mrs. DeBourn gedaan kon hebben dat haar tot deze wanhoopsdaad dwong.

Ik wachtte tot Hannah en Jayne me zouden helpen, in de hoop dat zij wél de juiste woorden zouden kunnen vinden om Cora tegen te houden. Maar die twee lagen doodstil in hun bed. Bemoeiden ze zich er expres niet mee, om geen problemen te krijgen met mrs. DeBourn? Met die vrouw die alles zag, alles hoorde en alles wist? Ik had al vaker gedacht dat ze spionnen had tussen de meisjes. Misschien ook in onze kamer... Hannah? Of Jayne?

Cora bukte om een paar veterschoenen aan te trekken. Ik greep haar bij haar arm om haar tegen te houden, maar ze schudde mijn hand van zich af alsof ik een lastig insect was. Daarna stopte ze een paar spulletjes in een oude rugzak en gleeed in haar dikke houthakkersjas met grote rode en zwarte ruiten, die meer bij een jongen paste.

‘Je komt het huis niet eens uit,’ probeerde ik nog. ‘De deuren zijn op dit uur allemaal op slot.’

‘Maar niet alle ramen. De grote ramen in de gymnastiekzaal gaan gemakkelijk open en dan ben je al buiten.’

Cora liep naar de deur. Ik mompelde, bijna onhoorbaar: ‘Ik...,’ maar toen kreeg ik een brok in mijn keel en kon niets meer uitbrengen.

‘Pas goed op jezelf,’ zei Cora en sloeg even haar armen om me heen alsof ik degene was die iets gevaarlijks van plan was. ‘Pas op voor mrs. DeBourn!’

Toen was ze al verdwenen. Haar vage omtrek versmolt met het duister van de donkere gang. Over een paar minuten zou Cora in haar eentje zijn overgeleverd aan de kou en de storm, dacht ik en ik stapte weer in mijn warme bed. En toch kon ze zich bijna niet eenzamer en ellendiger voelen dan ik op dat moment.

‘Ze is gek! Ze verdwaalt vast of ze komt onder een omvallende boom terecht.’

Dat was Jayne, nu, nu het te laat was. Hannah was het met haar eens en bedacht nog meer ongelukken die Cora, zodra ze buiten was, kon-

den overkomen. Ik luisterde niet naar hun geklets. Het enige waar ik aan dacht, was wat ik kon doen. Als ik niets deed, liet ik Cora dan haar ondergang tegemoet gaan? Maar als ik hulp haalde, zou ik dan niet mijn beste – en enige – vriendin verraden?

Mijn bezorgdheid om Cora was groter dan mijn angst voor haar minachting. Ik ging naar miss Clayfield, onze zanglerares, degene die ik van alle docenten het meest vertrouwde.

Vlak daarna was het hele huis in rep en roer. De docenten en de Monahams, het conciërge-echtpaar, weigerden in eerste instantie te geloven wat ik miss Clayfield had verteld. Maar toen ze zagen dat Cora's bed leeg was en het openstaande raam in de gymzaal ontdekten, waren ze er eindelijk van overtuigd dat het geen scholierengeintje was. De mannelijke leerkrachten en meneer Monaham kleedden zich aan en gingen naar buiten, de sneeuwstorm in. Die woedde met zoveel kracht dat het opsporingsteam door de dikke, neerdwarrelende sneeuwvlokken al snel onzichtbaar was.

Ik was hen het liefst achternagelopen, zonder me aan te kleden, in mijn nachthemd. Miss Clayfield had dat wel door, sloeg haar wollen stola om me heen en trok me met zachte drang mee. Ze nam me mee naar haar kamer en maakte een kop warme chocolademelk voor ons. Ze wilde me kalmeren, me afleiden, maar dat lukte haar maar half. Steeds weer keek ik op de klok aan de muur. Het was een modern, driehoekig model dat totaal niet paste bij de ouderwetse, knusse meubels die in haar kamer stonden. De wijzers kropen uiterst traag vooruit. Op een bepaald moment ebden miss Clayfields kalmerende woorden weg en toen zaten we samen stil te luisteren naar het langzaam afnemende gehuil van de wind.

Na een eeuwigheid, zo voelde het in elk geval, hoorden we op de gang voetstappen die voor de deur van miss Clayfield stilhielden. Even hoorden we niets en toen werd er aarzelend op de deur geklopt. Er schoten felle hitteflitsen door me heen en mijn hart hield bijna op met kloppen. Ik wist instinctief dat de persoon die voor de deur stond ons belangrijk – en beslissend – nieuws kwam brengen.

'Ja? De deur is niet op slot.'

Miss Clayfields stem was schor. Ook zij was nerveus geworden door het wachten op nieuws over Cora. Raymond Grainer kwam haar kamer binnen, zichtbaar bedrukt. Zijn dikke, vlezige lippen trilden en hij zocht naar woorden.

'Dat meisje... Cora...' stamelde hij. 'Het opsporingsteam is zojuist teruggekomen.'

Miss Clayfield slikte en vroeg toen, bijna onwillig: ‘En?’
‘Ze...’ De dikke, anders zo zelfverzekerde directeur van het tehuis slikte even, keek toen hulpeloos om zich heen en begon opnieuw: ‘Ze hebben Cora gevonden, een dikke kilometer hiervandaan, bij de Indian Rock.’

Ik kende die gespleten heuvel vlak bij de bergweg naar Buttons. Tijdens een uitstapje anderhalf jaar geleden waren Cora en ik daarnaartoe gegaan om even alleen te zijn. De talrijke spelonken in de Indian Rock boden een ideale schuilplaats. Cora had daar vast aan gedacht, toen ze een plekje zocht om voor de sneeuwstorm te schuilen.

‘Dan leeft ze dus nog?’ vroeg miss Clayfield opgelucht.

Nog voordat Grainer treurig zijn hoofd schudde, las ik het antwoord al in zijn ogen.

De dagen daarna beleefde ik als in een koortsdroom. Ik had het gevoel dat ik buiten mezelf was getreden en kon aan niets anders denken dan aan Cora. Ze hadden haar met een gebroken nek in een spleet gevonden. Ze was kennelijk uitgedleden in een van de donkere holtes.

Hoe dichter kerst naderde, hoe meer mijn doffe verdriet omsloeg in boosheid. Ik was boos op Grainer en op mrs. DeBourn. Ik was woedend op de directeur, omdat hij de voorbereidingen voor het kerstconcert liet doorgaan met het laffe argument dat Cora dat zou hebben gewild. En mrs. DeBourn, die ik de schuld gaf van de dood van mijn vriendin, gedroeg zich alsof ze met de hele zaak niets te maken had. Tijdens het kerstconcert stond ze met een onbewogen gezicht op de rand van het podium, gaf de meisjes die optraden instructies en applaudisseerde mechanisch na elk nummer.

Op een bepaald moment kon ik er niet langer tegen. Ik sprong op en liet mijn opgekropte boosheid op mrs. DeBourn de vrije loop, voor het oog van het verzamelde publiek. Ik noemde haar een sadist en een moordenaar. Dat schreeuwde ik steeds maar weer, tot een paar docenten me naar de vergaderzaal sleepten. Daar viel de spanning van me af en zakte ik slap in een leunstoel in elkaar.

Even later hoorde ik een vrouwenstem op de gang. Ik dacht dat het mrs. DeBourn was die me een uitbrander kwam geven. Maar toen ging de deur open en zag ik Susan Stratford voor het eerst.

‘Pam? Pam, gaat het wel goed met je?’

Iets dergelijks had Susan toen ook aan me gevraagd en ook nu weer leek het alsof ik haar stem hoorde door een dikke nevel: gedempt, een beetje onduidelijk.

Ik keek op en zag vlak bij me het bezorgde gezicht van Susan. Ze zag er bijna nog precies zo uit als toen, tien jaar geleden. Iemand die haar niet kende, zou denken dat ze in de veertig was, maar ze had net zo goed vijfendertig of begin vijftig kunnen zijn. Haar donkerblonde haar was kort geknipt en ze had een smal, energiek gezicht met diepliggende, geheimzinnige ogen en smalle, altijd een beetje ironisch gewelfde lippen.

Ook haar vragende blik deed me terugdenken aan onze eerste ontmoeting in het tehuis van Grainer. Behalve dan dat ik nu niet op een stoel zat, maar lag... half uitgetkleed en tot aan mijn borst toegedekt, in het grote bed in mijn hotelkamer. Ik had het gevoel dat ik in een dot watten lag en toen ik iets wilde zeggen, voelde mijn tong zwaar aan, alsof hij niet van mij was.

‘Waarom lig ik hier eigenlijk?’ kon ik na een tijdje vragen.

‘De dokter en ik hebben je in bed gelegd voordat hij je een injectie gaf.’

‘Dokter? Injectie?’

Susan kwam op de rand van mijn bed zitten en streek zachtjes over mijn haar. ‘Je zakte opeens in elkaar. Zo snel dat ik je nog maar net kon opvangen.’

Ik herinnerde het me: de Kärntner Strasse, het strijkkwartet in rococokleding, het merkwaardige gevoel dat ik me opeens in een ander tijdperk bevond. Toen moet ik zijn flauwgevallen. Of liever gezegd: mijn bewustzijn was verdrongen door mijn onderbewustzijn, door de herinnering aan de school van Grainer.

‘Hoe lang ben ik bewusteloos geweest?’

‘Je hebt bijna vijf uur geslapen.’

‘Wat?’ Daar schrok ik van.

Susan glimlachte geruststellend. ‘Dat kwam waarschijnlijk vooral door het kalmeringsmiddel dat de dokter je heeft gegeven.’

Ik fronste mijn voorhoofd. ‘Zou een stimulerend middel niet beter zijn geweest? Wat was dat voor een dokter?’

‘Een hele goede, aanbevolen door de hoteldirectie. Hij heet Weissbach. Toen hij hoorde wat er tijdens de persconferentie was gebeurd, dacht hij dat je een zenuwtoeval had.’

‘Jij hebt hem verteld dat... over Marcus?’

Mijn stem klonk niet alleen verontwaardigd, maar ook verwijtend. Dat kwam door Marcus. Of liever, door mijn gevoelens voor hem. Ik probeerde zo min mogelijk aan mijn tijd met hem te denken. Want al waren we al tweeënhalft jaar geleden uit elkaar gegaan, mijn wonden

waren nog vers. En nu kreeg Susan de gevolgen van mijn enorme kwetsbaarheid over zich heen.

Ze liet echter niets merken en zei op zakelijke toon: 'Voorzover ik weet, hebben Oostenrijkse artsen ook een zwijgplicht. Een vakman als dokter Weissbach zal zijn goede naam heus niet door een indiscretie op het spel zetten. En trouwens, hij weet niets meer dan de kranten morgen toch al schrijven. Marcus en Lohner hebben de kans die de persconferentie hun bood ongetwijfeld aangegrepen.'

Door Susans laatste opmerking dacht ik weer aan het telefoontje en ik vroeg haar wie er had opgebeld.

Ze glimlachte zwakjes. 'Dat was niet Marcus, kindje, maar je zat er niet ver naast met je vermoeden... of moet ik zeggen je vrees? Het was Lohner. Hij kletste me bijna de oren van mijn hoofd.'

'Lohner?' Toen ik eraan dacht dat de zakelijk leider met Marcus onder één hoedje had gespeeld, werd ik woedend. 'Wil hij me soms overhalen om te blijven?'

'Ja, natuurlijk.'

'Vergeet dat maar! Uiterlijk morgen vliegen we terug naar de Verenigde Staten. Tenzij je al voor vandaag een vlucht hebt geboekt.'

Susan schudde haar hoofd. 'Nadat je in elkaar was gestort, leek me dat niet zo'n goed idee.'

'Ik voel me al weer beter, dus wat mij betreft regel je nu een vlucht.'

Ik vond zelf dat ik klonk als een ontstemde dame in een kostuumfilm die haar slechte bui op haar dienstmeisje botviert.

Susan vatte het kalm op. 'Volgens Lohner ben je contractueel gebonden, ongeacht wie de *Zauberflöte* regisseert.'

'Ja, en?' vroeg ik. 'Jij bent mijn manager en verantwoordelijk voor de contracten. Hoe staan we er juridisch voor?'

'Een jurist zou zeggen: het hangt ervan af.'

'Waarvan af?'

'In het contract hebben we helaas niet vastgelegd dat je alleen optreedt als Harbiger de opera regisseert. Maar tijdens alle voorbesprekingen, en dat kunnen verschillende mensen getuigen en er zijn ook verslagen van, is altijd zijn naam genoemd. We zouden ons kunnen beroepen op een ontsnappingsclausule dienaangaande in het contract, maar dan staan we niet zo sterk. Als Lohner ons aanklaagt, kan het wel eens een dure zaak worden.'

'Voor onze portemonnee. Maar als ik wel optreed en met Marcus moet samenwerken, wordt het een dure zaak voor mijn ziel.'

Susan keek me medelijdend aan. 'Is het zo erg?'

‘Veel erger,’ zei ik en sloeg mijn blik neer.

Ik kon het niet opbrengen op te biechten dat Marcus me in feite niet onverschillig liet. Daar schaamde ik me voor. Ik schaamde me voor mijn onlogische gevoelens en voor mijn hulpeloosheid. Maar wat nog belangrijker was: als ik het aan Susan zou bekennen, zou ik het ook aan mezelf bekennen.

Opeens stond ze op. ‘Goed dan, Pam. We gaan ertegenaan, wij samen, zoals altijd in lastige situaties. Ik zal plaatsen voor ons laten reserveren op de vlucht van morgen naar New York. En als Lohner moeilijk gaat doen, sturen we hem de beste advocaten van ons geweldige land op zijn dak!’

Dat was de mentaliteit die ik zo bewonderde in Susan. Zodra ze eenmaal iets had besloten, was ze buitengewoon energiek en vastberaden. En als ik in de problemen zat, vocht ze voor me als een leeuw voor haar jongen.

Net als toen in de school van Grainer, toen ze me beschermde tegen mrs. DeBourn. Susan, die ik toen nog miss Stratford noemde en die ik in het begin sceptisch en ook wel wat angstig tegemoet trad. Ze zei dat ze in dienst was van de stichting en voor mij hield dat automatisch in dat ze aan de kant van Raymond Grainer stond, en aan die van mrs. DeBourn. Dat was verkeerd gedacht.

Susan begon me uit te horen over wat er was gebeurd en over de rol die mrs. DeBourn daarbij had gespeeld. Deze liep tijdens ons gesprek de kamer binnen, maar Susan beval haar op scherpe toon te verdwijnen. Ik had nog niet eerder meegemaakt dat iemand Grainers rechterhand zo bejegende. Wat me nog meer verbaasde, was dat mrs. DeBourn zich meteen terugtrok, weliswaar met een giftige blik naar Susan en mij, maar zonder er tegenin te gaan. Toen begon ik te vermoeden dat ik Susan wel kon vertrouwen, dat er met haar een sprankje hoop in mijn treurige leven was gekomen.

Er werd geen gerechtelijk onderzoek tegen mrs. DeBourn ingesteld, geen aanklacht ingediend en er volgde ook geen publiek schandaal. Maar Susan zorgde er wel voor dat ze op staande voet werd ontslagen. En het werd nog beter, want Susan was degene die haar verving. Vanaf dat moment waaide er een andere wind door het GHMGG. Susan drong er natuurlijk ook wel op aan dat we hard werkten en ons aan de regels hielden, maar ze behandelde ons vol begrip en vooral heel fair. Het strafsysteem dat haar voorgangster had ingesteld, werd dankzij haar veel minder streng en er werd nooit meer een klap uitgedeeld.

Van alle meisjes in het tehuis was ik degene voor wie deze verandering de meeste gevolgen had. Ik had altijd het gevoel dat Susan speciale aandacht voor mij had. Ik probeerde hiervoor een verklaring te vinden en dacht dat het misschien kwam doordat ik zo dapper tegen mrs. DeBourn had opgetreden. In de loop van de tijd werd ik Susans lievelingsleerling.

Toen er een einde kwam aan mijn tijd in het tehuis van Grainer en ik naar het conservatorium ging, vond ik het afscheid van Susan het ergste. Maar we hielden contact, ook al woonden we honderden kilometers bij elkaar vandaan. Ze interesseerde zich nog steeds voor mij, op een vriendschappelijke manier, bijna als de moeder die ik al zo jong had verloren. Het verbaasde me dan ook niet dat ze, toen ik aan het begin van mijn carrière stond, aanbood mijn manager te worden. Vanaf dat moment waren we onafscheidelijk. In de wereld van de opera waren Morton en Stratford een begrip, net als Laurel en Hardy, Martin en Lewis, en Holmes en Watson.

Ook nu wist ik dat Susan me zou steunen, ook al was ze het niet eens met mijn besluit om Wenen onmiddellijk te verlaten. Ik kende haar goed genoeg om dat te weten. Maar toen ze de receptie belde en informeerde naar de eerste vlucht naar de Verenigde Staten de volgende dag, klonk het alsof het haar eigen keus was. Goede, oude, betrouwbare Susan!

Ik stond op, liep naar het raam en keek naar Wenen. De daken van de huizen lichtten op in de avondzon. Oude koepels en rijkversierde torens, met gigantische, moderne glazen puiën. Brede winkelstraten en smalle steegjes waar de trams als mechanische wormen doorheen rolden. Ik dacht na over de geschiedenis van deze stad, vol gedenkwaardige gebeurtenissen en personen. Dit was de stad van keizer Franz Joseph I en zijn vrouw keizerin Elisabeth I, oftewel Sisi; van prins Eugen en Maria Theresia; van Gustav Klimt en Sigmund Freud; van Haydn en Mozart.

Wenen was al door de Romeinen gesticht en had de Turken getrotseerd, belegeringen door Napoleon doorstaan en na de Tweede Wereldoorlog al snel de banden met Duitsland verbroken. En Wenen stond nog steeds bekend als het wereldcentrum van de muziek.

Op dat alles had ik me verheugd, ik had dat allemaal willen leren kennen en ervan willen genieten. Dat was een van de redenen geweest om hiernaartoe te komen. Plus natuurlijk het feit dat ik zo gelukkig was de rol van Pamina te mogen zingen in de historisch zorgvuldig gereconstrueerde opvoering van de *Zauberflöte*. Naar Wenen, naar de

stad die altijd al een onbegrijpelijke aantrekkingskracht op me had uitgeoefend. En dát zou ik opgeven voor Lohner en Marcus? Zou ik er laf vandoor gaan en me terugtrekken, omdat die twee kerels zo-
maar mijn plannen en wensen hadden getorpedeerd? Er welde weer-
stand in me op, de wens om tegen hen in te gaan en me mijn Wenen
niet door hen te laten afnemen.

Susan legde de telefoon weer neer en zei: ‘Het hotel gaat de beste
vlucht voor ons uitzoeken en laat het ons weten zodra onze plaatsen
zijn geboekt. Goed?’

Ik draaide me naar haar om en antwoordde met een verontschuldi-
gende glimlach: ‘Nee, zeg het maar af. We blijven.’

Blij dat ik na deze innerlijke strijd tot deze beslissing was gekomen,
keek ik weer naar de drukte van deze wereldstad aan de Donau. Ik
dacht dat ik zelf voor deze stad had gekozen, maar in werkelijkheid
was Wenen mijn noodlot.

Tijdtafel 1791

MAART

Mozart krijgt van Schikaneder opdracht om de *Zauberflöte* te componeren. Het plan voor deze opera bestaat mogelijk al langer.

9 MAART

Mislukte poging van de Fransman Blanchard om met zijn ballon op te stijgen uit het Prater.

22 APRIL

In Parijs wordt voor het eerst de guillotine gebruikt.

29 MEI

Tweede mislukte poging van Blanchard in het Prater.

4 JUNI

Konstanze Mozart gaat met haar zoon Karl Thomas naar Baden om te kuren.

20-21 JUNI

Mislukte poging van de Franse koning Lodewijk XVI om Parijs te ontvluchten. Hij wordt in Varennes opgepakt en teruggebracht naar Parijs, waar hij uit zijn functies wordt ontzet.

JULI

In Mozarts brieven aan de nog in Baden verblijvende Konstanze is meerdere keren sprake van een 'zaak' die hij moet afhandelen en die hem 'innerlijke zorgen, verdriet' bereidt. – Mesmer keert terug naar Wenen.

6 JULI

Blanchard stijgt met zijn ballon op uit het Prater en landt in Gross-Enzersdorf bij Wenen.

15 JULI

Parijs: Lodewijk XVI wordt in zijn ambt hersteld.

17 JULI

Parijs: Op het Champ de Mars ontstaat een bloedbad als een anti-monarchistische demonstratie door de Nationale Garde wordt neergeslagen.

HALF JULI

Mozart reist naar Baden en haalt vrouw en kind terug naar Wenen.

26 JULI

Geboorte van Mozarts zesde en laatste kind Franz Xaver Wolfgang.

EIND JULI

Mozart legt de laatste hand aan *Die Zauberflöte* en schrijft het werk in in zijn *Verzeichnis*, zijn chronologisch-thematische catalogus (de *Priestermars* en de *Ouverture* componeert hij pas vlak voor de première). – Hij krijgt bezoek van de grijze bode die hem de opdracht voor het *Requiem* geeft.

19 AUGUSTUS

In het Kärntnertor Theater treedt de blinde glasharmonica-virtuose Marianne Kirchgessner op.

ROND 25 AUGUSTUS

Ter gelegenheid van de kroning van Leopold II tot koning van Bohemen reist Mozart samen met Konstanze naar Praag. Mozarts zoon Karl Thomas wordt ondergebracht in een internaat en de vier weken oude Franz Xaver Wolfgang in een pleeggezin.

3 SEPTEMBER

Parijs: nationale vergadering neemt de grondwet aan.

14 SEPTEMBER

Parijs: Lodewijk XVI legt de eed af op de nieuwe grondwet.

HALF SEPTEMBER

Mozart keert samen met Konstanze terug naar Wenen.

28 SEPTEMBER

Mozart voltooit de *Priestermars* en de *Ouverture* van de *Zauberflöte* en schrijft ze in zijn catalogus.

30 SEPTEMBER

Première van *Die Zauberflöte* in het Freihaus-Theater auf der Wieden. Mozart dirigeert de opera zelf vanachter het cembalo.

BEGIN OKTOBER

Konstanze Mozart reist met haar zuster Sophie weer naar Baden om te kuren en neemt de kleine Franz Xaver Wolfgang mee. Karl Thomas wordt opnieuw naar het internaat gebracht.

16-17 OKTOBER

Mozart haalt Konstanze op uit Baden.

20 NOVEMBER

Mozart houdt wegens ziekte het bed.

5 DECEMBER

Mozart sterft om vijf voor één 's nachts. Het overlijdensregister van de St. Stephansdom vermeldt als doodsoorzaak 'reumatische koorts'. – Baron Van Swieten, net als Mozart lid van de Weense vrijmetselaarsloge, wordt van al zijn ambten ontheven.

6 DECEMBER

Om drie uur 's middags vindt in de Kruzifix-Kapelle van de St. Stephan de rouwdienst voor Mozart plaats. Zijn lijk wordt naar de begraafplaats St. Marx overgebracht en daar in een anoniem schachtgraf begraven. De precieze plek van zijn graf is niet bekend. – Franz Hofdemel verminkt op gruwelijke wijze zijn vrouw en snijdt zichzelf vervolgens de keel door. De uiterst summiere toenmalige berichten over deze daad wijzen duidelijk op censuur. Magdalena Hofdemel bewaart over dit voorval haar leven lang het stilzwijgen.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JÖRG KASTNER

Het blauw van Rembrandt

Amsterdam in het jaar 1669. De jonge schilder Cornelis Suythof, een groot bewonderaar van de meesterschilder Rembrandt, werkt als bewaker in het rasphuis – de gevangenis te Amsterdam – omdat hij als kunstenaar nog geen droog brood kan verdienen. Dan wordt de stad opgeschrikt door een aantal raadselachtige gebeurtenissen: een gerespecteerde ‘blauwverver’ wordt gevangengenomen omdat hij zijn hele gezin op gruwelijke wijze heeft vermoord. En korte tijd later wordt ook Cornelis’ beste vriend Ossel gevangengezet onder verdenking van moord op de vrouw met wie hij samenleeft.

Cornelis ontdekt dat op het moment van beide moorden hetzelfde schilderij in de nabijheid van de moordenaars was: een schilderij in de stijl van Rembrandt, maar met gebruik van een indringende kleur blauw die Rembrandt zelf nooit zou gebruiken. En wanneer dit ‘dodelijke doek’ vervolgens op mysterieuze wijze verdwijnt, besluit Cornelis in de leer te gaan bij de oude, verbitterde meester.

In een labyrint van broeierige samenzweringen, prostitutie en mysterieuze verdwijningen, met als middelpunt het blauwe schilderij dat de bezitters ervan tot dodelijke en irrationele razernij drijft, ziet Cornelis zich voor de schijnbaar onmogelijke taak dit dodelijke raadsel op te lossen.

ISBN 90 6112 384 4

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JÖRG KASTNER

De Christus-smaragd

Een dubbele moord in het Vaticaan schokt de gemoederen. Heinrich Rosin, de commandant van de Zwitserse Garde, en zijn vrouw Juliette worden dood in hun huis aangetroffen. Ook de vermoedelijke dader, de gardist Marcel Danegger, die onenigheid had met zijn overste, is hierbij omgekomen. Maar onduidelijkheden en tegenstrijdigheden in het officiële rapport wekken het wantrouwen van de neef van het slachtoffer, garde-adjutant Alexander Rosin.

In zijn onderzoek naar de ware toedracht van de moord dringt Alexander, in samenwerking met de jonge Romeinse journaliste Elena Vida, diep door in de machtsstructuur van het Vaticaan. Een geheim genootschap dat zich 'De kring van Twaalf' noemt en een vergeten manuscript uit de Renaissance brengen het tweetal op het spoor van een eeuwenoud complot. In dit document wordt verteld over de avonturen van de befaamde goudsmid Benvenuto Cellini en van een legendarische smaragd met de mysterieuze naam 'De Ware Gelijkenis van Christus'.

De mysterieuze 'Kring van Twaalf', die het geheim van de smaragd eeuwenlang heeft bewaard, blijkt gelieerd te zijn aan een grote religieuze orde die zichzelf 'Totus Tuus' noemt. En aan het hoofd van beide organisaties staat een man van wie Alexander jarenlang geloofd heeft dat hij dood is. Zijn eigen vader...

ISBN 90 6112 035 7

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

PHILIPP VANDENBERG

Het Sixtijnse geheim

Een merkwaardige ontdekking bij de restauratie van de Sixtijnse kapel verontrust de gemoederen: een aantal afbeeldingen is van lettercodes voorzien, waarvan in eerste instantie de betekenis onduidelijk is. Maar al gauw lijken ze te verwijzen naar een oeroude samenzwering, die zijn schaduw zelfs nog over het heden werpt.

Tijdens zijn speurtocht naar een verklaring stuit kardinaal Jellinek in de geheime archieven van het Vaticaan op een document met een vernietigend geheim dat de leer van de katholieke kerk op zijn grondvesten doet trillen. Hebben we hier te maken met een late wraakoefening van Michelangelo ten opzichte van Gods vertegenwoordiger op aarde?

ISBN 90 6112 363 1

PHILIPP VANDENBERG

Het Golgotha-dossier

Als de 46-jarige Arnold Schlesinger een levertransplantatie ondergaat, is dat voor professor Gregor Gropius, hoofdchirurg in het ziekenhuis van de Goethe-universiteit te München, eigenlijk een routineoperatie. Maar als kort daarna de patiënt sterft en aan het licht komt dat het donororgaan vergiftigd was, wordt duidelijk dat er opzet in het spel is. Maar is deze daad tegen de patiënt of tegen de chirurg gericht?

Gropius wordt direct uit zijn functie ontheven en er wordt een grootscheeps onderzoek gestart. Geheime diensten aan beide zijden van de Atlantische Oceaan buigen zich over gecodeerde berichten van een internationale organisatie die letterlijk over lijken gaat. De organamaffia? Dan komt aan het licht dat het gevaar wel eens uit een heel andere hoek zou kunnen komen.

ISBN 90 6112 045 4